

Súd: Okresný súd Senica
Spisová značka: 8P/5/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614200350
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Bellová
ECLI: ECLI:SK:OSSE:2014:2614200350.2

Uznesenie

Okresný súd Senica vo veci starostlivosti o maloletého: X. S. S. Y., E.. XX.XX.XXXX, I. T. XXX, dieťa rodičov: K. S., E.. XX.X.XXXX, I. T. XXX a M. Y., E.. XX.X.XXXX, I. K. B. A. P., K. L. X, J. X., o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu, za účasti Okresnej prokurátorky v Senici, o návrhu navrhovateľky: K. S., E.. XX.X.XXXX, I. T. XXX na zverenie maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti takto

rozhodol:

Súd konanie zastavuje.

Súd vyhlasuje, že nemá právomoc vo veci konať.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Dňa 20.1.2014 bol tunajšiemu súdu doručený návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala zverenia maloletého dieťaťa X. S. S. Y. do náhradnej osobnej starostlivosti z dôvodu, že zabezpečuje celodennú starostlivosť o maloletého, nakoľko matka dlhodobo zanedbáva jeho výchovu, a to najmä z dôvodu jej závislosti na hazardných hrách, pričom sa správa nezodpovedne a ľahostajne, o syna sa prestala zaujímať a na jeho výživu prispela len jedenkrát sumou 30 €. Navrhovateľka uviedla, že podľa svojho vyjadrenia sa maloletý k matke už nechce vrátiť. Navrhovateľka mu vytvára vhodné podmienky pre psychický, zdravotný a citový rozvoj. Z návrhu vyplýva, že maloletý pochádza z mimomanželského vzťahu matky K. S. a otca M. Y., pričom sa narodil v J., krátko na to sa s ním odsťahovala vrátila na Slovensko, pravidelne však spolu s maloletým navštevovali otca v Taliansku. Neskôr sa vzťah rodičov zhoršil natoľko, že sa matka rozhodla zostať s maloletým natrvalo na Slovensku, v dôsledku čoho podal otec návrh na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu, uznesením Okresného súdu Bratislava I. č. k. 1P/241/2011-153 zo dňa 2.3.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/193/2012-174 zo dňa 29.5.2012 však bol uvedený návrh zamietnutý.

Z uznesenia Okresného súdu Senica č. k. 9P/10/2011-114 zo dňa 6.10.2011 mal súd preukázané, že rozhodnutím Súdu pre maloletých kraja A. K. W. Č.. D.. XXX/XX K., Z.. Č.. XXXX zo dňa 2.7.2009 bolo maloleté dieťa predbežne zverené výlučne matke s právom otca ho vidieť a navštíviť. Pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci matka v mesiaci december 2009 odcestovala s maloletým dieťaťom do Slovenskej republiky, ktorú skutočnosť oznámila otcovi faxovou správou zo dňa 20.12.2009. Následne rozhodnutím Súdu pre maloletých kraja A. K. W. Č..D.. E. XXX/XX K., Q. Č.. XXX T. zo dňa 25.2.2010 bolo maloleté dieťa zverené do starostlivosti otca, ktorý sa tak stal držiteľom rodičovskej zodpovednosti, na základe ktorého rozhodnutia otec dňa 2.8.2010 doručil Centru pre medzinárodnoprávnú ochranu detí a mládeže (ďalej len Centrum) žiadosť na konanie o návrat maloletého dieťaťa do Talianska a dňa 11.10.2010 (správne má byť 10.11.2010) prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Okresný súd Bratislava I. návrh na uznanie a vyhlásenie za vykonateľné rozhodnutie Súdu pre maloletých kraja A. K. W. Č..D.. E. XXX/XX K., rozhodnutie č. XXX T. zo dňa 25.2.2010.

Z oznámenia Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 11.3.2014 vyplýva, že na tamjšom súde pod sp. zn. 9Ejud/10/2013 prebieha konanie o návrhu otca maloletého dieťaťa X. S. na uznanie cudzieho rozhodnutia, a to Súdu pre maloletých v A. Č.. XXX/XX K., X. Č.. XXX T. Y. o dňa 25.2.2010 o zverení maloletého dieťaťa otcovi, o ktorom doteraz nebolo rozhodnuté. Na základe podania otca doručeného Okresnému súdu Bratislava I. dňa 13.11.2013 vyplýva, že žiada o pokračovanie v danom konaní, pričom uznesením č. k. 9Ejud/10/2013-146 zo dňa 27.11.2013 bolo rozhodnuté o nepripustení zmeny návrhu o nariadení návratu maloletého dieťaťa do Talianskej republiky. Z uvedeného uznesenia vyplýva, že uznesením č. k. 9Ejud/7/2010-25 zo dňa 17.5.2011 súd uznal vyššie uvedené rozhodnutie talianskeho súdu za vykonateľné, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/351/2011-110 zo dňa 30.9.2011 bolo uznesenie Okresného súdu Bratislava I. zrušené a vrátené na ďalšie konanie.

Z oznámenia Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 29.4.2014 vyplýva, že uznesením č. k. 1P/241/2011-153 zo dňa 2.3.2012, ktoré v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/193/2012-174 zo dňa 29.5.2012 nadobudlo právoplatnosť dňa 1.6.2012, bol zamietnutý návrh otca o nariadenie návratu maloletého dieťaťa do Talianskej republiky.

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihlíada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa čl. 8 bod 1 a 2 Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 z 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (ďalej len Nariadenie) súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. Odsek 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12.

Podľa čl. 9 bod 1 a 2 Nariadenia keď sa dieťa oprávnené presťahuje z jedného členského štátu do iného členského štátu a nadobudne tam nové obvyklé pobyt, súdy členského štátu pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa si, ako výnimku z článku 8, zachovávajú právomoc počas trojmesačného obdobia po presťahovaní vo veci zmeny rozsudku o práve styku, ktorý bol vydaný v tomto členskom štáte predtým, ako sa dieťa presťahovalo, ak nositeľ práva styku na základe rozsudku o práve styku má naďalej svoje obvyklé pobyt v členskom štáte pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa. Odsek 1 sa neuplatňuje, ak sa nositeľ práva styku, ktorý je uvedený v odseku 1 podrobil právomoci súdov členského štátu nového obvyklého pobytu dieťaťa účasťou na konaní pred týmito súdmi bez toho, aby namietal ich právomoc.

Podľa čl. 10 Nariadenia v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa si súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, zachovávajú právomoc, až kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a:

a) každá osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo sa zmieril s premiestnením alebo zadržaním, alebo

b) dieťa sa zdržiavalo v tomto inom členskom štáte najmenej jeden rok po tom, ako sa osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo dozvedel, alebo mohol dozvedieť, o mieste pobytu dieťaťa, dieťa sa usadilo v novom prostredí a je splnená najmenej jedna z týchto podmienok:

- do jedného roka odvtedy, ako sa nositeľ opatrovníckeho práva dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, sa nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je zadržávané;

- nositeľ opatrovníckeho práva vzal späť svoju žiadosť o návrat a v lehote stanovenej v bode (i) sa nepodala nová žiadosť;

- konanie na súde členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, sa skončilo podľa článku 11 ods. 7;
- súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, vydali rozsudok o opatrovníckom práve, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa.

Podľa čl. 17 Nariadenia ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto nariadenia nemá právomoc konať, a ktoré patrí podľa tohto nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

Súd v danom prípade vychádzal zo skutočností preukázaných v konaní tunajšieho súdu pod sp. zn. 9P/10/2011 majúc za to, že uvedené skutočnosti sú určujúce pre stanovenie právomoci v prípadných ďalších konaniach vo veci starostlivosti o maloletého X. S. S. Y.. Z uvedeného spisu, ako aj z vyžiadaných správ z Okresného súdu Bratislava I. mal súd preukázané, že matka spolu s maloletým dieťaťom v mesiaci december 2009 bez súhlasu otca odcestovala do Slovenskej republiky, hoci v zmysle rozhodnutia Súdu pre maloletých kraja A. K. W. Č.. D.. XXX/XX K., Z.. Č.. XXXX zo dňa 2.7.2009, ktorým bolo rozhodnuté o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, bolo maloleté dieťa zverené matke len predbežne, pričom z odôvodnenia daného rozhodnutia vyplýva, že matka nemohla rozhodovať o mieste pobytu dieťaťa sama bez súhlasu otca, ktorú skutočnosť je potrebné posúdiť ako neoprávnené premiestnenie maloletého dieťaťa a postupovať v zmysle čl. 10 Nariadenia, ktoré upravuje súdnu právomoc v prípadoch únosu maloletého dieťaťa takým spôsobom, že členský štát, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt pred únosom, si zachováva právomoc na rozhodovanie aj po únose, pričom členský štát, do ktorého bolo maloleté dieťa unesené, môže získať právomoc len za podmienok uvedených v tomto ustanovení. V danom prípade by k prechodu právomoci z talianskeho súdu na slovenský súd prišlo, ak by dieťa nadobudlo obvyklý pobyt v Slovenskej republike a každá osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo sa zmieril s premiestnením, alebo ak by sa dieťa zdržiavalo na Slovensku najmenej jeden rok po tom, ako sa otec dozvedel, alebo mohol dozvedieť, o mieste pobytu dieťaťa, dieťa sa usadilo v novom prostredí a bola by splnená najmenej jedna z týchto podmienok:

1. do jedného roka odvtedy, ako sa otec dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, by sa nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány Slovenskej republiky
2. otec by vzal späť svoju žiadosť o návrat a v lehote stanovenej v bode sa nepodala nová žiadosť;
3. konanie na súde v Talianskej republike by sa skončilo podľa článku 11 ods. 7;
4. súdy Talianskej republiky by vydali rozsudok o opatrovníckom práve, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa.

Z uvedeného vyplýva, že aj napriek skutočnosti, že dieťa sa v Slovenskej republike zdržiavalo viac ako jeden rok po tom, ako sa otec mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa (t.j. od 20.12.2009), usadilo a zžilo sa s novým prostredím, zo správania otca je nepochybné, že s dlhodobým premiestnením maloletého dieťaťa nesúhlasil (t.j. nezmleril sa s jeho premiestnením), čo vyplýva tak z jeho žiadosti o návrat maloletého dieťaťa do Talianskej republiky, ktorá bola doručená Centru pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže dňa 2.8.2010, ako aj z prebiehajúceho konania na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 9Ecd/10/2013, ktorým sa domáha (návrh bol podaný dňa 10.11.2010) uznania rozhodnutia súdu pre maloletých v Talianskej republike, ktorým bolo maloleté dieťa zverené do jeho starostlivosti, pričom uvedené konanie o uznanie nie je doteraz právoplatne skončené. Na prechod právomoci na slovenský súd by preto musela byť splnená niektorá z podmienok uvedených v čl. 10 Nariadenia, čo však v danom prípade nenastalo, nakoľko otec maloletého dieťaťa v stanovenej lehote jedného roka od momentu, kedy sa mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa (t.j. od 20.12.2009, kedy mu matka maloletého dieťaťa poslala faxovú správu o odchode do Slovenskej republiky) doručil Centru pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže dňa 2.8.2010 žiadosť na konanie o návrat maloletého do Talianskej republiky, pričom uvedená žiadosť nebola vzatá späť a v súčasnosti prebieha na Okresnom súde Bratislava I. konanie o uznanie rozhodnutia talianskeho súdu (Súdu pre maloletých kraja A. K. W. Č..D.. E. XXX/XX K., Q. Č.. XXX T. zo dňa 25.2.2010), ktorým bolo maloleté dieťa zverené otcovi, a teda konanie na súde v Talianskej republike sa neskončilo podľa článku 11 ods. 7. Zároveň nebola splnená ani posledná podmienka, nakoľko z vyššie uvedeného rozhodnutia vyplývala povinnosť návratu dieťaťa, keďže maloleté dieťa bolo zverené otcovi, ktorý má trvalý pobyt v Talianskej republike. Na základe uvedeného má tunajší súd za to, že taliansky súd (t.j. súd členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením), si zachoval svoju právomoc na rozhodovanie vo veci starostlivosti o maloletého, a preto bolo potrebné konanie zastaviť.

O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p, nakoľko konanie bolo zastavené.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho doručenia, cestou podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Trnave, trojmo.

V odvolaní sa okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 O.s.p.) musí uviesť proti ktorému rozhodnutiu súdu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy , ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a)

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.